

leti vročina pritisne, se začnejo ravno v tistih celicah, v katerih je cvetlični prah, nekake ostudne pajčevine kazati, in črviči se izležejo. Ker se pa ravno v tistih celicah, v katerih je cvetlični prah, črvi izležejo, je to očitno znamenje, da čebele poleti s cvetličnim prahom vred tudi veliko črvice zalege v panjeve nanosijo. — Ko se črviči izležejo, sat za satom napadejo, zato, ker eden na drugem leže, in čez malo časa so vsi satovi s pajčevino prepreženi, polni ugnjusnih črvov in veš, tako, da se mora vsakemu človeku studiti, tak méd le pogledati, še veliko bolj pa, ga zavživati.

Koliko boljši so tedaj zopet v tem oziru novi Kranjski panjevi, ker si čebelar tako lahko najlepši méd v satovji pridobi, pa tudi tako lahko nepoškodovanega ohrani, ali pa tudi po svetu razpošilja!

(Dalje prihodnjič.)

Šolske stvari.

O razstavi učnih pomočkov

za ljudske in meščanske šole v Gorici.

O tej zanimivi razstavi smo izvedeli to-le: Razstava prizadene gotovo znamenite stroške. Da se za te stroške kolikor toliko denarja nabere, kakor tudi za napravo posebnega zaloga v podporo ubogim dekletom, ki se pripravljajo za učiteljstvo, določile so šolske oblasti, da bodo vsi, ki pojdejo razstavo gledat, plačevali vstopnino, in sicer prvi dan (12. oktobra t. l. ob 10. uri dop.) 30 krajc., drugi dan 20, tretji in naslednje dni pa le po 10 krajc. Če kdo v omenjeni dobrotni namen kaj več podari, bode se njegovo imé priobčilo ter naznanilo deželnemu šolskemu svetovalstvu in ravnateljstvu c. kr. izobraževališča za učiteljice. — Učitelji in učiteljice iz domače dežele bodo smeli vsak čas brezplačno hoditi k razstavi; učitelji iz drugih dežel pa bodo morali izkazati, da so res učitelji, ako bodo hoteli razstavo brezplačno ogledovati.

Národno blago.

Prislovice in reki iz Istre.

Zapisal J. V. *)

Otrok na mater gleda (od nje se uči).

Nejedavke, nepijavke debele rjavke (skrivši jedevajo in pijejajo).

Vino tretjega lista (tri leta staro), četrtega itd.

Lahka skuža (izgovor) pole dobrega muža (rečevajo žene).

Tovari (osli) nisu hodili na nebo, da bi znali za daž (se reče, ako kdo praša: bo li dež ali ne).

Da bi šenci (uši) na tebi od glada pogibali!

Ki bi mu do repa dosel (se reče prevzetnemu).

Bolje da sam kačku rodila, nego tebe (rečevajo matere porednemu si otroku).

Nebudi primera, ili tamo mu budi (se reče govoreč o kakošni veliki rani).

Nebi dal Bogu kamik, da vragu glavu razbije (se reče od lakomnega).

Nebiš dal Bogu soli? Odgovor: bim je dal, da ti pamet nasoli.

Nezabi ča imaš reči (reče, kdor kemu govor pregovori.)

Da morem, bim ga pod svoju kožu skril od pogibeli (takoga ljubim).

*) Hvala lepa!

On se oholi, kao pas s zgorelom nogom (se reče na onega, kdor se brez vzroka uzvišuje.)

Zvrlenac — nadulac, rožič na češpi, slivi itd.
Štrama, lojtra za voz.
Keljac, dremelj dreva.

Ozir po domovini.

Vrh Krima.

Najviši hrib v Ljubljanski okolici, ki ga vidiš iz mnogih krajev mesta, zunaj mesta pa skoro od vseh strani, kamor greš, je Krim, okoli 3500 čevljev visok, mejač velicega ljubljanskega mahú in starodavni čuvaj ostankov stavb na koléh.

Ker se ne spominjam, da bi bil že kje bral popis kacega túrista o Krimú, se je vzbudila misel v meni, da morebiti komú vstrežem s popisom hodá na Krim.

Misel, pohoditi očaka zablatnih višin, sprožil je prvi naš hribolazec g. Franjo Kadilnik. 19. septembra v jutro zbere se nas tedaj družbica šesterih pri zidanem mostu na dolenski cesti namreč g. Fr. Kadilnik in še 3 drugi uradniki banke Slovenije (gospodje Kern, Hanuš, Močnik), g. Jak in pisavec teh vrstic. Ob 6. uri se odpeljemo po Ižanski cesti ter pri 118. telegrafnem kolu malo postojimo ogledovaje kraj zgodovinsko znamenitih stavb na koléh, kjer pa nismo družega videli nego ob obéh stranéh ceste razbrskana tla in leseno kočico stražnika, zraven pa na obeleni smreki več zastav, katerih barve pa zarad pregoste megle nismo mógli prav razločiti. Ob sednih dospemo na Ig, kjer se v Merčnikovi gostilni ustavimo. Tú se nam pridruži še Ižanski učitelj g. Govekar, da nas je bilo skupaj 7. Vodnika smo lahko dobili, ker je bila nedelja in so bili ljudje tudi iz vasi pod Krimom pri prvi maši na Igu. — Ob osmih jo odrinemo iz Iga (Stúdenca) v Vrbljene in tú počakamo četrť ure, da je naš vodnik Grmek (po domače Mikš), precej zgovoren kmet iz Vrbljen, na svojim domú h. št. 40. malo pokosil („zajutroval“). Med tem je solnce jako gosto jutranjo meglo predrlo in nastalo je najlepše jutro in jedva dober streljaj pred nami se nam razkrije v najčistejem zrakú strmi — Krim. Blizo 9. ure pride vodnik od kosila, potrese češpljo, naveže za žejo češpelj v ruto, in hajd na višavo! Kratka po črez Mikševo polje pripelje nas v znožje hriba.

(Konec prihodnjič.)

Politične stvari.

Kakošen bode konec ustaje Ercegovincev in Bosnjakov?

Majhni deželi ste Ercegovina in Bosna in revna je slovanska raja; al tako srčno se boruje za svojo vero in osvobodenje iz jarma turškega, da iz potokov prelite krvi doide jej konečno vendar rešitev.

Konečnega tega izida pa se je nadjati iz dveh razlogov, ki sta: junaški boj ustajnikov in pa simpatije narodov večine Evropejske. To dvoje je vzrok, da se začenja tudi diplomacija že nekako drugače sukati in vzlasti potem, kar je Angleška vlada po svojem poročniku Elliot-u v Carigradu dala druge strune napeti proti vladi turški, enake tistim, kakoršne je nekđaj ruski poročnik Menčikov nategnil proti njej. Pravični reči je nazadnje vendar-le zmaga gotova, in če je kak upor na svetu upravičen, bogme, da je upor slovanskih kristijanov mahomedanskemu barbarstvu.